

Me'n vaig a peu

25/06/2008

ALBERT PUNSOLA

(/AUTOR/ALBERT-

PUNSOLA-44)

Periodista

Si no es vol que el vianant estigui temptat d'abandonar la seva condició és imprescindible proporcionar-li continuïtat i seguretat en els recorreguts

XY apaga l'ordinador. S'aixeca de la taula de l'estudi i va cap a l'armari. D'allà treu les bambes, la tovallola, els pantalons curts i la samarreta. Ho entafora tot a la bossa d'esports, agafa la clau, la cartera i el mòbil i salta cap a l'ascensor. Pitja el botó que diu pàrking i baixa. Arrenca el cotxe i surt a l'exterior. Després d'una agradable conducció de 5 minuts arriba al gimnàs. Aquesta seqüència d'actes mecànics l'ha fatigat una mica. Malgrat tot està content perquè ha arribat el moment de fer salut: el moment de la gran caminada. Vestit com un autèntic esportista posa en marxa la cinta mecànica a velocitat moderada i comença la sessió! Mitja hora després, XY està esgotat i el camí cap a la dutxa esdevé feixuc. Mai no ho confessaria, però és en aquests instants quan la seva fe en el gimnàs trontolla.

No tothom qui camina se sent així. El vianant gaudeix d'un entorn canviant amb estímuls i atractius diversos que li donen plaer i informació alhora. A més té un fita per assolir, que és arribar a un indret on farà alguna gestió i aprofitarà per parlar amb altres persones. La cadència del desplaçament a peu permet apreciar més detalls de l'entorn, en comparació a la que és pròpia dels vehicles -siguin motoritzats o no. Malauradament, XY no sap res de tot això. Camina més que ningú però, definitivament, no va enlloc.

(F)

Un moment d'atenció. No jutgem tan lleugerament XY. Ja té una edat. És víctima d'un temps en què qualsevol fatxenda que circulés en cotxe podria etzibar-li a un conegut que trobés a la vorera "on vas caminant desgraciat? a veure si ens motoritzem..." El desprestigi del vianant ha estat tan evident en el darrer segle que només cal fixar-se en el percentatge d'espai públic de què disposa a les ciutats, comparat amb el que gaudeixen altres formes de transport. Aquest desprestigi ha anat paral·lel a l'expansió del regne del petroli. En un món de combustible a preu raonable tenir cotxe era pràcticament obligatori. I, si se'n tenia, era absurd no fer-lo servir. Tanmateix, molts es resistien a seguir la moda. Recordo que, a l'escola, hi havia un mestre que vivia a uns 3 km, i era motiu de conversa -i de certa burla- que cada dia anés a peu de la casa a la feina i a la inversa.

Segons els experts en la matèria, a la ciutat, en una distància de fins a 3 km, el desplaçament a peu és el més eficient de tots. Estadísticament, la majoria de desplaçaments urbans se situen entre els 2 i 3 km. Si fem cas d'aquestes dades, és un fet que, per la seva dimensió, la majoria de ciutats del país són idònies per caminar. Si es té en compte la velocitat mitjana de desplaçament a peu, establerta en 1,2 metres per segon, es veuen més clars els avantatges: es pot fer 1 km en un quart d'hora i escaig. Considerant les condicions del trànsit, que afecten negativament el transport privat, i el públic, es pot dir sense exagerar que algú amb un bon pas pot arribar a avançar cotxes i autobusos. Aquest fenomen ha estat observat en hores punta a l'avinguda Diagonal de Barcelona.

Optar per anar a peu és declarar-se independent d'obligacions fortament estressants, com la recerca d'aparcament, o d'altres que castiguen la butxaca, com el preu cada dia més elevat del transport col·lectiu. I és també plantar cara a la tirania del petroli. Fa només uns dies es podien veure enormes

cues a les benzineres -la imatge d'una addicció. Passar-hi caminant pel costat va ser plaent. Era sentir-se posseïdor d'una energia pròpia, instantània, gratuïta i inesgotable pràcticament fins al final de la vida... Per bé que irresistible, aquest és un sentiment d' eufòria que cal moderar.

Tot i les intervencions que moltes ciutats han dut a terme en favor del vianant, aquest encara és lluny de moure's amb facilitat. Els centres històrics han estat sotmesos a remodelacions que n'han millorat l'accessibilitat a peu i alguns barris han creat zones on es pot passejar amb confort i tranquil·litat, sense haver d'estar pendent dels vehicles motoritzats. Aquestes intervencions han anat vinculades a la presència d'equipaments o elements d'atracció -comerç, monuments, oficines. Per contra, les zones que no disposen d'aquests elements mantenen barreres difícilment franquejables a peu. Es aquesta la situació de molts barris sorgits al costat de grans eixos de comunicació, com vies fèrries o autopistes. La mateixa distància que dins un teixit urbà consolidat és percebuda com a curta sembla llarga en el territori fragmentat típic de les perifèries.

Si no es vol que el vianant estigui temptat d'abandonar la seva condició és imprescindible proporcionar-li continuïtat i seguretat en els recorreguts. Per aconseguir-ho no hi ha cap més secret que fer un bon disseny dels espais i, sobretot, una gestió impecable. En aquest darrer punt es troba la clau de l'èxit o del fracàs. Una gestió deficient pot causar paradoxes intolerables com, per exemple, que una ampliació de voreres acabi girant-se en contra del ciutadà que va a peu. Això pot passar per una manca de rigor a l'hora d'ordenar l'ús del nou espai -mobiliari urbà, terrasses, circulació de bicicletes, aparcament de motos- o bé per la laxitud en l'aplicació de les normes que han de regular la convivència.

Un cop superada aquesta etapa estarem en condicions de combatre al veritable enemic de la mobilitat a peu: un mercat laboral impermeable a qualsevol política que vulgui potenciar la idea de proximitat i que força les persones a multiplicar el consum de combustible en nom de la llibertat.

Periodista **Etiquetes:** [Catalunya](#) (/etiquetes/catalunya)

[Mobilitat](#) (/etiquetes/mobilitat)

[Petroli](#) (/etiquetes/petroli)

Share 0

Tuit

 (<https://plus.google.com/share?url=https%3A//www.sostenible.cat/opinio/men-vaig-a-peu-0>)

 (<https://www.sostenible.cat/print/opinio/men-vaig-a-peu-0>)

Relacionats

Butlletí

Correu electrònic *

Subscriu

[Enviaments anteriors](#) (/newsletter/sostenible)

(/)

Revista de la **xarxa** de ciutats i pobles cap a la sostenibilitat

**Diputació
Barcelona**

(<http://www.diba.cat>)

Arxiu (/arxiu)

Continguts per categoria (/tagclouds/chunk/3)

Continguts per etiqueta (/tagclouds/chunk/1)

Continguts per municipi (/tagclouds/chunk/2)

Avís legal (<http://www.diba.cat/avislegal>)

Contacte (/formulari/contacte)

RSS (<https://www.sostenible.cat/pagina/rss#overlay-context=>)

(<https://www.facebook.com/Sosteniblecat-146513494888>)

(<http://www.twitter.com/xarxasost>)

(<http://youtube.com/xarxasost>)

([rss.xml](#))